

**ANN
NAPOLITANO**

**DRAGĂ
EDWARD**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2020

1

„Dat fiind că moartea este o certitudine, însă
ceasul morții este incert, care-i cel mai impor-
tant lucru?“

Pema Chödrön

12 IUNIE 2013

07.45

Aeroportul din Newark strălucește după recenta renovare. La fiecare îmbinare a barierei de securitate sunt plante în ghiveci, așa încât pasagerii să nu-și dea seama cât de mult vor avea de așteptat. Oamenii se reazemă de pereți sau stau pe valize. Cu toții s-au trezit înainte de răsărit; pufnesc zgomotos și se bălbăie de oboseală.

Când cei din familia Adler ajung în față, își pun computerele și pantofii în tăvile speciale. Bruce Adler își scoate cureaua, o rulează și o așază frumos lângă mocasinii maro, într-o tavă cenușie de plastic. Fiii lui sunt mai dezordonăți, își aruncă tenișii direct peste laptopuri și portofele. Șireturile spânzură afară din tava folosită în comun, și Bruce nu se poate abține să nu le bage înăuntru.

Pe indicatorul mare, dreptunghiular de lângă ei scrie: *Toate portofelele, cheile, telefoanele, bijuteriile, dispozitivele electronice, computerele, obiectele metalice, pantofii, curelele și alimentele trebuie plasate în recipientele special destinate controlului de securitate. Toate băuturile și produsele de contrabandă trebuie aruncate.*

Bruce și Jane Adler stau de o parte și de cealaltă a fiului lor de doisprezece ani, Eddie, în timp ce se apropie de scaner. Fiul lor de cincisprezece ani, Jordan, rămâne în urmă până când familia lui trece prin cadru.

Jordan îi spune agentului de securitate care operează dispozitivul:

- Aleg să nu o fac.

Agentul îi aruncă o privire.

- Ce-ai zis?

Băiatul își îndeasă mâinile în buzunare și spune:

- Aleg să nu trec prin dispozitiv.

Agentul strigă, aparent spre întreaga sală:

- Avem unu' care A-L-E-G-E.

- Jordan, zice tatăl lui, din partea cealaltă a tunelului. Ce faci?

Băiatul ridică din umeri.

- Țsta-i un scaner cu retrodifuzie în tot corpul, tată. Este cel mai periculos și mai puțin eficient dispozitiv de pe piață. Am citit despre el și n-am de gând să trec prin cadru.

Bruce, care e la vreo zece metri și știe că nu i se va permite să treacă înapoi prin scaner ca să se alătore fiului său, închide gura. Ar vrea ca Jordan să nu mai scoată nici un cuvânt.

- Dă-te la o parte, puștiule, zice agentul. Blochezi trecerea.

După ce băiatul s-a conforma, agentul zice:

- Să-ți spun ceva, e mult mai ușor și mai plăcut să treci prin cadrul ăsta decât să te pipăie tipul ăla de acolo. Pipăitul e peste tot, dacă pricepi ce zic.

Băiatul își dă la o parte părul de pe frunte. În ultimul an a crescut cu vreo cincisprezece centimetri și e slab ca un ogar. La fel ca mama și fratele său, are părul cârlionțat și îi crește așa de repede, încât nu reușește

niciodată să-l țină-n frâu. Tatăl are părul alb, tuns scurt. Albul a apărut când Bruce avea douăzeci și șapte de ani, în anul în care s-a născut Jordan. Lui Bruce îi place să arate spre capul său și să-i spună fiului: *Uite ce mi-ai făcut*. Băiatul știe că în acest moment tatăl îl fixează cu privirea, ca și cum ar încerca să-i trimită prin aer un strop de judecată sănătoasă.

Jordan zice:

- Există patru motive pentru care nu trec prin aparatul ăsta. Ați dori să le auziți?

Agentul pare amuzat. De-acum nu mai e singurul atent la băiat; toți pasagerii din jur ascultă.

- Of, Doamne, mormăie Bruce.

Eddie Adler își strecoară mâna în cea a mamei, pentru prima oară în cel puțin un an. Să-și privească părinții cum împachetează pentru această mutare de la New York la Los Angeles - *Marea Transformare*, cum i-a zis tata - l-a deranjat la stomac. Acum simte cum îi bolborosesc intestinele și se întreabă dacă e vreo toaletă prin preajmă.

- Ar fi trebuit să stăm cu el, zice.

- N-o să pățească nimic, spune Jane, atât pentru sine, cât și pentru fiul ei.

Privirea soțului e ațintită asupra lui Jordan, dar ea nu poate să se uite. În schimb, se concentrează pe plăcerea tactilă a mâinii copilului în mâna sa. Îi fusese dor de asta. *Atât de multe ar putea fi rezolvate*, își zice ea, *dacă pur și simplu ne-am ține mai des de mână*.

Agentul își umflă pieptul și zice:

- Ia zi, puștiule.

Jordan ridică degetele, gata de enumerare.

- Unu, prefer să-mi limitez expunerea la radiații. Doi, nu cred că această tehnologie previne terorismul. Trei, mă dezgustă faptul că guvernul vrea să-mi

fotografizeze ouăle. Și patru – își trage răsuflarea –, cred că poziția pe care ești silit s-o iei atunci când treci prin aparat – cu mâinile ridicate, ca și cum l-ar ataca un jefuitor – are rostul de a te face să se simți nepuțințios și înjosit.

Agentul de securitate nu mai zâmbește. Se uită în jur. Nu-i sigur că băiatul ăsta nu-l ia peste picior.

Crispin Cox este într-un scaun cu rotile parcat în apropiere, așteptând ca agenții de securitate să examineze scaunul ca să vadă dacă nu ascunde explozibili. Bătrânul clocotește din pricina asta. Să examineze scaunul său cu rotile ca să vadă dacă nu ascunde explozibili! Dacă ar avea destul aer în plămâni, ar refuza. Cine se cred, idioții ăștia? Drept cine îl iau? Nu-i deja destul de rău că trebuie să stea țintuit în scaunul acela și să călătorească împreună cu o asistentă medicală?

– Pipăiți-l naibii pe băiat, mârâie el.

Bătrânul dăduse ordine timp de zeci de ani și aproape niciodată nu i s-a întâmplat să nu fie ascultat. Forța vocii lui străpunge nehotărârea agentului, așa cum trece printr-o scândură mâna unui karatist care are centura neagră. Îi face semn lui Jordan să se ducă la alt agent, care îi spune să-și desfacă picioarele și să întindă brațele. Familia lui se uită, consternată, cum agentul își mișcă brutal mâna între picioarele băiatului.

– Câți ani ai? întrebă agentul când se întrerupe ca să-și potrivească la loc mânușile de cauciuc.

– Cincisprezece.

Agentul face o mutră acră.

– Nu prea dăm de puști care să facă asta.

– Dar de cine dați?

– Hipioți, de cele mai multe ori.

Se gândește o clipă.

– Sau foști hipioți.

Jordan trebuie să-și silească trupul să stea nemișcat. Agentul îi pipăie betelia blugilor și băiatul se gădilă.

– Poate că o să fiu și eu hipiot când mă fac mare.

– Am terminat, puștiulache, zice bărbatul. Pleacă de aici.

Jordan zâmbește când se alătură alor săi. Își ia tenișii din mâna fratelui său.

– Hai să mergem, zice Jordan. Să nu scăpăm avionul.

– Vorbim noi despre asta mai târziu, zice Bruce.

Cei doi băieți o iau înainte. Pe acest coridor sunt ferestre și în depărtare se văd zgârie-norii din New York – munți de oțel și sticlă făcuți de mâna omului, care împung cerul albastru. Jane și Bruce nu se pot abține să nu caute din priviri locul unde se aflau cândva Turnurile Gemene, așa cum ai tendința să pipăi cu limba gaura rămasă după ce ți s-a scos un dinte. Fiii lor, care abia învățau să meargă când au căzut turnurile, acceptă linia clădirilor așa cum este ea.

– Eddie, zice Jordan, și cei doi băieți se uită unul la altul.

Frații își citesc cu ușurință gândurile; adesea, părinții lor descoperă, uluiți, că Jordan și Eddie au purtat o întregă discuție și au luat o hotărâre pe mutește. Întotdeauna au acționat ca un tot unitar și au făcut totul împreună. Totuși, în ultimul an, Jordan a început să se îndepărteze. Felul în care rostește acum numele fratelui său înseamnă: *Încă sunt aici. O să mă întorc întotdeauna.*

Eddie îi trage ușurel un pumn în braț fratelui său și o ia la fugă înainte.

Jane pășește cu grijă. Simte furnicături în mâna căreia mezinul tocmai i-a dat drumul.

La poartă, sunt iarăși nevoiți să aștepte. Linda Stollen, o tânără îmbrăcată complet în alb, intră în grabă într-o farmacie. Are palmele transpirate și inima îi bubuie de parcă ar da să-i iasă din piept. Zborul ei de la Chicago aterizase la miezul nopții, iar ea și-a petrecut orele de așteptare pe o bancă, încercând să aștească în capul oaselor, cu geanta strânsă la piept. Alesese cel mai ieftin zbor – de unde și ocolul prin Newark – și în drum spre aeroport își anunțase tatăl că n-avea să-i mai ceară niciodată bani. El răsese în hohote, ba chiar se plesnise peste genunchi, de parcă tocmai i-ar fi spus cea mai grozavă glumă pe care a auzit-o în viața lui. Și totuși, ea vorbea serios. În clipa asta, ea știe două lucruri: unu, că n-o să se mai întoarcă niciodată în Indiana, și doi, că n-o să le mai ceară niciodată nimic tatălui ei și celei de-a treia neveste a lui.

Este a doua farmacie în care Linda intră în ultimele douăzeci și patru de ore. Bagă mâna în geantă și atinge ambalajul testului de sarcină cumpărat din South Bend. De această dată alege o revistă de cancanuri, o pungă cu bomboane de ciocolată și un suc acidulat, dietetic, pe care le duce la casă.

Crispin Cox sforăie pe scaunul lui, cu trupul ca un origami sfrijit, numai piele și os. Din când în când, degetele îi flutură, ca niște păsăruici care trudesă să-și ia zborul. Asistenta medicală, o femeie de vârstă mijlocie, cu sprâncene stufoase, stă undeva lângă el și își pilește unghiile.

Jane și Bruce șed unul lângă altul pe scaunele albastre din aeroport și se ciondănesc, deși nimeni din jur n-ar bănuia asta. Au fețele calme, vocile scăzute. Fiii lor

numesc acest stil de conflict părintesc „DEFCON 4”¹, și nu-i îngrijorează. Părinții lor se înfruntă, dar e mai degrabă o formă de comunicare decât o luptă. Se deschid unul spre altul, nu se lovesc.

– A fost o situație primejdioasă, zice Bruce.

Jane scutură ușor din cap.

– Jordan e un copil. Nu i-ar fi făcut nimic rău. Era dreptul lui.

– Ești naivă. Și-a dat drumul la gură, și țara asta nu privește cu îngăduință așa ceva, indiferent ce susține Constituția.

– Tu l-ai învățat să spună ce gândește.

Bruce strânge din buze. Ar vrea s-o contrazică, dar nu poate. Își școlarizează la domiciliu băieții și întotdeauna a pus accentul în programa lor pe gândirea critică. Își amintește că de curând le ținuse o tiradă despre importanța de a nu considera regulile ca fiind de la sine înțelese. *Puneți totul sub semnul întrebării*, le spusese. *Totul*. Săptămâni întregi fusese obsedat de idioțenia fanfaronilor ăloră de la Columbia care nu l-au titularizat din cauză că nu se ducea la petrecerile lor. Îl întrebase pe șeful de catedră: *Ce mama dracului are de-a face matematica cu trâncănelile la bețivăneală?* Vrea ca și fiii săi să pună sub semnul întrebării autoritatea fanfaronilor, dar nu încă. Ar fi trebuit să completeze declarația cu: *Puneți totul sub semnul întrebării, după ce vă faceți mari, vă controlați pe deplin puterile și nu mai locuiți acasă, pentru ca eu să nu trebuiască să văd și să-mi fac griji.*

¹ DEFCON (Defense Readiness Condition) este sistemul de alertă pentru forțele militare ale SUA. Gradele de alertă variază de la unu la cinci, unde DEFCON 5 reprezintă pericolul cel mai mic, iar DEFCON 1, starea de alertă maximă.

- Uită-te la femeia aceea, zice Jane. Are clopoței cusuți pe tivul fustei. Îți poți imagina să porți ceva care scoate clinchete la fiecare mișcare?

Clatină din cap cu o expresie care s-ar fi vrut batjoritoare, însă până la urmă e admirativă. Își închipuie că pășește în clinchet de clopoței. Să crezi muzică și să atragi atenția, la fiecare pas. Ea poartă blugi și ceea ce consideră a fi „puloverul de scris“. În dimineața asta s-a îmbrăcat ca să se simtă confortabil. Femeia aceea pentru ce s-o fi îmbrăcat?

Teama și jena care s-au răspândit în trupul lui Bruce, lângă scanner, încep să se împrăștie. Își masează tâmpile și înalță rugăciunea de mulțumire a unui evreu ateu pentru că nu s-a ales cu una dintre durerile de cap care fac să-i zvâcnească toate cele douăzeci și două de oase ale craniului. Când doctorul l-a întrebat dacă știe ce anume îi declanșează migrenele, Bruce a pufnit disprețuitor. Răspunsul era atât de limpede și de evident: fiii săi. Pentru el, paternitatea înseamnă un fior de groază după altul. Când băieții erau doar niște bebeluși, Jane îi zicea că îi ține în brațe ca pe niște grenade vii. Din punctul său de vedere, asta și erau, și sunt încă. Motivul pentru care a acceptat să se mute în Los Angeles este acela că studioul cinematografic le închiria o casă cu curte. Bruce are de gând să-și așeze grenadele în acel țarc și, dacă vor să meargă undeva, să aibă nevoie de el să le ducă cu mașina. La New York puteau, pur și simplu, să se suie în lift, și duse erau.

Aruncă o privire spre fiii lui. Stau în cealaltă parte a sălii, ca un mic act de independență, și citesc. Mezinul îl privește, la rândul lui. Eddie e și el un războinic. Schimbă între ei o privire, două versiuni ale aceleiași fețe. Bruce se silește să afișeze un zâmbet larg,

încercând să-i smulgă unul și fiului său. Simte brusc că-i este dor să-și vadă băiatul fericit.

Femeia cu fusta zgomotoasă trece printre ei, rupând legătura. Clopoțeei răsună la fiecare pas. E o filipineză înaltă și voinică. Are mărgeluțe în părul închis la culoare. Cântă încetișor. Cuvintele se aud slab, dar ea le împrăștie prin sala de așteptare ca pe niște petale de floare: *Slavă, Har, Aleluia, Iubire*.

Un negru în uniformă militară stă în picioare la fereastră, cu spatele la sală. Are aproape doi metri și e ca un dulap. Benjamin Stillman ocupă mult spațiu chiar și într-o încăpere foarte spațioasă. O ascultă pe femeia care cântă; vocea ei îi amintește de bunica sa. Știe că, la fel ca și scannerul, bunica o să-l citească din clipa în care o să-l vadă, pe Aeroportul din Los Angeles. O să-și dea seama ce s-a întâmplat în timpul înfruntării cu Gavin; o să vadă glonțul care l-a străpuns într-o parte, după două săptămâni, și punga pentru colostomie, care acoperă acum gaura. În fața ei – cu toate că Benjamin este expert în subterfugii și și-a petrecut întreaga viață ascunzând adevăruri de toată lumea, inclusiv de el însuși – jocul se va sfârși. Însă, în acest moment, frânturile de cântec îi aduc alinare.

O angajată a companiei aeriene se îndreaptă cu pași unduitori până la intrarea sălii de așteptare, ținând un microfon în mână. Stă cu șoldurile împinse într-o parte. Pe agenții de la cealaltă poartă uniforme arată fie lălâi, fie prea strâmte, însă a ei vine perfect pe corp, de parcă ar fi fost făcută la comandă. Are părul pieptănat într-un coc îngrijit și este dată cu un ruj roșu, lucios.

Mark Lasso, care îi trimitea asociatului său mesaje cu instrucțiuni, ridică privirea. Are treizeci și doi de ani, iar în ultimii trei ani a avut două profiluri

în revista *Forbes*. Are bărbia dură, ochi albaștri care stăpânesc arta fulgerării și părul scurt, dat cu gel. Costumul său este de un gri mat, culoare care îl face să arate discret, și totuși scump. Mark o cântărește din priviri pe femeie și simte cum creierul i se transformă într-o turbină, învârtind de colo colo tot whisky-ul de aseară. Se așază mai drept pe scaun și îi acordă femeii toată atenția.

– Doamnelor și domnilor, spune ea, vă invităm la bordul cursei 2977 spre Los Angeles. Suntem gata de îmbarcare.

Avionul este un Airbus A321, o balenă albă cu o dungă albastră pe lateral. Sunt 187 de locuri pentru pasageri, cu un interval de trecere, la mijloc. La clasa întâi, sunt câte două fotolii încăpătoare de o parte și de alta a intervalului; la clasa economică, sunt câte trei locuri de fiecare parte. Toate locurile la acest zbor au fost vândute.

Șirul pasagerilor înainteză încet; gențile mici, pline cu lucruri esențiale sau prea prețioase ca să fie lăsate la cală, li se izbesc de genunchi. Primul lucru pe care îl constată când intră în avion este temperatura. Spațiul e rece ca o cameră frigorifică și duzele de aer condiționat scot un șâșâit continuu, acuzator. Pasagerilor li s-a făcut pielea de găină pe brațele goale și curând și-au tras pe ei pulovere.

Asistenta lui Crispin se foicește în jurul lui pe când el se mută de pe scaunul cu rotile într-unul dintre fotoliile de la clasa întâi. Acum e treaz, și iritarea lui a ajuns la cote maxime. Unul dintre cele mai rele lucruri atunci când ești bolnav e că asta le dă oamenilor – *niște necunoscuți, fir-ar ei ai dracu'* – dreptul să-l atingă. Asistenta se întinde și îl prinde de coapsă,

ca să-l așeze mai bine. *Coapsa lui!* Cândva, picioarele lui umblau prin săli de consiliu, străbăteau terenul de squash de la club și schiau pe coaste abrupte în Jackson Hole¹. Acum, o femeie pe care o consideră în cel mai bun caz mediocră crede că le poate înconjura cu palmele ei. Îi face semn cu mâna să-l lase în pace.

– N-am nevoie de ajutor, zice, ca să mă așez pe un nenorocit de scaun.

Benjamin urcă în avion cu capul plecat. Până la New York a zburat cu un avion militar, așa că acesta este primul său zbor cu o cursă de pasageri după mai bine de un an. Totuși, știe la ce să se aștepte, și anume la lipsa de confort. În 2002 ar fi fost trecut automat de la clasa economică la clasa întâi, și când l-ar fi văzut, toți cei din avion l-ar fi aplaudat. Acum un pasager începe să bată din palme, apoi i se alătură încă unul, apoi alți câțiva. Aplauzele saltă ca o piatră pe suprafața lacului, atingând-o din loc în loc, înainte să se scufunde sub suprafața întunecată, în tăcere. Zgomotul, atât timp cât durează, este nervos, cu unde de stinghereală.

– Vă mulțumim pentru serviciile aduse, șoptește o tânără.

Militarul ridică mâna într-un salut moale și se lasă să cadă pe locul său de la clasa economică.

Familia Adler se răsfire pe lângă ușă. Jane le face semn cu mâna soțului și fiilor, care sunt în fața sa, și apoi se grăbește să intre la clasa întâi, cu umerii încovoiați. Bruce se uită o clipă după soția sa, apoi dirijează siluetele deșirate ale lui Jordan și Eddie spre partea din spate a avionului. Se uită la numerele scaunelor

¹ Vale din Wyoming, rezervație naturală și zonă de sporturi de iarnă